

то ученіе. На послѣдѣхъ и самси царь-тѣ, примаменъ отъ Аріанскы-тѣ хытрѣваніа, станъ гонитель Христовъ и несмыслѣнно заржѣва да сѣ утвѣрди Аріево-то ученіе, а противни-тѣ да заплашѣхъ и да ги убѣждаѣхъ.

Бѣхъ тѣхъ бѣра и голѣмо смѣщеніе, черковны-тѣ кормчій (управители) бѣхъ: Максимъ Брѣсалимскій Александръ Цареградскій и Атанасій Александрійскій. Тоа послѣдній, за кого-то ни е рѣчь-та, ако и да кѣше въ заточеніе, нѣ пакъ неоставаше черковно-то кормило, отъ рѣцѣ си, катѣ управлѣваше словесно и писмено право-вѣрни-тѣ. А Евсевій Никомидійскій, съ дрѣгы-тѣ неговы послѣдователи, трѣдѣше сѣ за ересь-тѣ си, катѣ озлобѣваше Христовѣхъ тѣхъ черкѣхъ, а най-много катѣ угаждаше, че умираніе-то на гнѣснаго Арія наближава. Бѣхъ това врѣме Арій отсѣжтствѣваше изъ Цариградѣ; нѣ Евсевій скоро го доведе и посрѣща го съ честь и славѣ, и то за по-голѣмѣхъ измама и сѣблазнь на право-вѣрни-тѣ. Сега никой вече не смѣаше да сѣ противи на Арія, зашто-то мнозина отъ